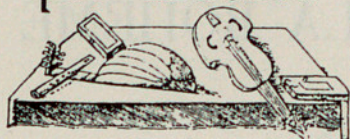

pro musica

XXIV TEMPORADA MUSICAL
II FESTIVAL D'ÒPERA

388, 389 i 390 sessions

LA BOHEME
de
PUCCINI

Funció de Gala

DIMECRES, 26 DE MAIG DE 1982, A LES 21 H.

GRAN TEATRE DEL LICEU * BARCELONA

LA BOHEME

Òpera en 4 actes
Llibret de Giuseppe Giacosa i Luigi Illica
Música de Giacomo Puccini

REPARTIMENT

RODOLFO: Plácido Domingo
SCHAUNARD: Enric Serra
BENOIT: Luis Villarejo
MIMÍ: Ileana Cotrubas
PARPIGNOL: Antoni Lluch
MARCELLO: Georg Tichy
COLLINE: Justino Díaz
ALCINDORO: Luis Villarejo
MUSSETTA: Patricia Wise
SERGENT DUANER: Vicenç Esteve
DUANER: Rafael Campos

DIRECTOR D'ORQUESTRA: Gianfranco Rivoli
DIRECTOR D'ESCENA: Giuseppe de Tomasi
DIRECTOR DE COR: Riccardo Bottino
ESCENÒGRAF: Ferruccio Villagrossi
DECORATS: esbossos de Ferruccio Villagrossi,
realitzats per «Ercole Sormani» - Milà
VESTUARI: esbossos de Ferruccio Villagrossi,
realitzats per «Arrigo» de Milà

Cor de nois del Col·legi Balmes E. P.
Solista: Rafael Sarrión
Director: Antoni Coll

ORQUESTRA SIMFÒNICA I CÒR
DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Resum argumental de «La Bohème»

ACTE PRIMER

Ens trobem en una golfa de París, on el poeta Rodolfo i el pintor Marcello, a desgrat del fred que els aterreix, intenten treballar. Marcello proposa de cremar el quadre que pinta en aquells moments, però Rodolfo diu que serà millor sacrificar el seu drama ja que no farà tanta pudor com la tela. Arriba Colline, un filòsof, que es lamenta de no haver aconseguit diners perquè els prestadors no treballen la nit de Nadal. Apareix un altre bohemí, Schaunard, que porta menjar i diners. Se sent molest en comprovar que ningú no li fa cas quan explica com ha aconseguit aquell botí. Un anglès excèntric el contractà perquè toqués música fins que un lloro, que no feia més que donar voltes al seu entorn, es morís. Com que és Nadal, decideixen d'anar a sopar al Cafè Momus.

En aquestes es presenta el propietari tot maldant per cobrar les mesades que li deuen. Els artistes el conviden a beure i aconsegueixen fer-lo parlar de les seves conquestes amoroses. Fingeixen que la conducta del senyor Benoit els indigna moralment i el treuen de la golfa sense pagar-li el lloguer.

Es decideixen a sortir, però Rodolfo es queda tot sol per acabar un article per al diari. Se sent una temerosa trucada a la porta. És Mimí, una noia veïna, que porta una espelma que se li ha apagat a l'escala. Sembla malalta i Rodolfo es mostra molt atent. La noia encén l'espelma i se'n va, però torna de seguida per recollir la clau que s'ha descuidat. L'espelma es torna a apagar i Rodolfo bufa la seva intencionadament; l'apartament es queda a les fosques. Tot buscant la clau, les mans dels joves es troben. Mentre s'expliquen les seves coses, tots tres amics criden Rodolfo des del carrer. Aquest els respon que no es troba sol. Mimí demana si pot afegir-se al grup i ambdós surten per reunir-se amb tots tres bohemis al Cafè Momus.

ACTE SEGON

El Cafè Momus, al Barri Llatí, és ple de gom a gom; els clients d'última hora han de ser servits en taules supletòries instal·lades al carrer, ple de venedors, nens i parelles. Rodolfo compra a Mimí una còfia de color de rosa. La presenta als seus amics, que l'accepten amb jovial cerimònia. Arriba el venedor de joguines Parpignol tot organitzant un aldarull entre els nens, els quals demanen tota mena de coses als seus acompanyants. Tots estan alegres excepte Marcello, que, segons que explica Rodolfo a Mimí, té el cor destrossat.

Apareix Musetta, causa de les penes del pintor, de bracet del vell Alcindoro, la seva última conquesta, ben ridícula, per cert. Demana al vell que l'abraci per atreure l'atenció de Marcello. En veure la torbació del vell, Musetta canta una cançó en què diu que tothom se sent atret per la seva formosor. És un desafiament a Marcello. Fa veure que li fa mal un peu i aconsegueix que Alcindoro la deixi sola per anar a cercar unes altres sabates. Tan bon punt Alcindoro no hi és, els dos joves s'abracen i s'uneixen als amics. El cambrer porta el compte, però ningú no té diners. Musetta diu que passin la factura al seu vell admirador, el qual la paga en tornar al cafè, tot comprovant de passada que Musetta se n'ha anat amb els bohemis.

ACTE TERCER

És l'hora de les primeres clarors de l'albada. Escombriaires, venedores i vilatanes entren a París per la Barrera de l'Infern, custodiada pels duaners. Es presenta Mimí que busca Marcello, el qual torna a viure amb Musetta. Ell pinta la façana de la taverna on ella ensenya cant. Mimí demana ajut al jove perquè la vida amb Rodolfo és cada volta més insuportable a causa de la seva gelosia irracional. Marcello li diu que el poeta és a la taverna i que procuri no fer una escena.

Rodolfo surt i Mimí s'amaga per escoltar la conversa del seu amant amb el pintor. Rodolfo diu a l'amic que vol separar-se de Mimí pels seus flirteigs constants. Quan Marcello vol saber la veritat, Rodolfo, molt abatut, li diu que Mimí està molt malalta i que ell, malauradament, no li pot proporcionar ni aliments ni medicines. La tos i els sanglots de Mimí delaten la seva presència. S'abracen apassionadament i Rodolfo intenta de convèncer-la que ha estat una mica exagerat quant a la malaltia d'ella, però no aconsegueix de convèncer-la.

Se senten a l'interior de la taverna les rialles de Musetta. Marcello hi acudeix furios, dominat per la gelosia. Un cop sols Mimí i Rodolfo, la noia rememora els dies primers de felicitat i demana a Rodolfo que li reculli les seves pertinences, però que es quedi la còfia que va regalar-li la nit de Nadal. Incapaços de separar-se immediatament, decideixen de continuar junts fins que arribi la primavera. Les declaracions d'amor es barregen amb les imprecacions que es dirigeixen mútuament Musetta i Marcello.

ACTE QUART

Com en l'acte primer, Rodolfo i Marcello intenten de treballar i fingeixen un total desinterès pels seus antics amors. Això no obstant, el poeta no treu els ulls de la còfia de Mimí, mentre que el pintor vol reproduir la cara de Musetta. Arriben els amics amb una arengada i pa, disposats a fer un banquet. Fan broma, ballen i fins i tot fan un simulacre de duel. De sobte, apareix Musetta; Mimí està molt malalta. L'acompanyava a casa de Rodolfo, però ha restat a l'escala sense forces. Es vol morir allí, on ha tingut els moments més feliços amb Rodolfo. Tots estan preocupats perquè a la golfa no hi ha escalfor, ni menjar, ni diners, ni medicines. Musetta dona les seves arracades a Marcello perquè les empenyori i així pugui aconseguir un metge i un maniguet per escalfar les mans gelades de Mimí. Colline decideix empenyorar el seu vell abric i, amb Schounard, se'n van cap al *sacro monte*.

Rodolfo i Mimí s'han quedat tot sols. Ella li explica que, mentre estigueren separats, no va deixar d'estimar-lo. Rememora la primera trobada i li confessa que es va adonar que ell havia trobat la clau. Arriben Musetta i Marcello amb les medicines i el maniguet. Musetta prega pel restabliment de la seva amiga. S'esdevé un silenci, el qual Rodolfo creu que és per respectar el descans de Mimí, però els esguards dels amics li fan comprendre la veritat i cau tot plorant damunt del cos inert de Mimí.

JOAN ARNAU